

SVJETLOM OBASJANI PRVI KAZALIŠNI KORACI

Kazalište Mala scena, Zagreb: Ivica Šimić, *Priča o svjetlu*, red. Ivica Šimić

U sklopu serijala kazališnih predstava za najmanje gledatelje, Ivica Šimić je nakon *Priče o kotaču* i *Priče o oblaku*, gledateljima starijima od godinu i pol otvorio kazališna vrata u svijet svjetla. U predstavi od optimalnih tridesetak minuta, u intimnom prostoru i bliskom kontaktu s djecom, Šimić priča priču o svjetlu, poigrava se njegovom zrakom, oživljava je i lovi, dok mu ona odmiče, skriva je u unutrašnjosti sakoa, imenuje, razgovara s njom, i takvu, živu i opredmećenu, nudi malenim gledateljima na upoznavanje.

Također, mijenja svjetlu boje te upoznaje malene gledatelje s njegovim izvorima: suncem, mjesecom, lampom i krijesnicom. Uranja i u snove nalik malim osvijetljenim svjetovima smještenim u kutije čije je interijere Hana Letica uredila vrlo domišljato i precizno, a koje nudi djeci na uvid. I sve to s nenametljivom porukom kako u životu valja bježati od mračnih i koračati isključivo osvijetljenim stazama, a koju iznosi u djeci razumljivoj opreci crno-bijelo. U tom odnosu on i mraku optimistično nudi svjetlo u vidu snova.

Ugodnog, toplog glasa i smirenih pokreta, Šimić očinski pripovijeda djeci priču, nenametljivo i nježno, odlično odmjerene čvrstoće, vodeći ih kroz predstavu i ne prepuštajući im niti u jednom trenutku da preuzmu scenska događanja u svoje zaigrane ruke. Pritom, poput vrsnog animatora, pazi na ritam predstave u kojoj ciklički izmjenjuje pripovijedanje, kao najbolju tehniku privlačenja pažnje malenih gledatelja, s razigranim epizodama jurnjave za zrakom svjetla, koje znalački umeće u trenucima

opadanja dječje pozornosti. I sve to radi bez žurbe, puštajući i riječi i pokretu da ožive u dječjoj svijesti. Također, ne zatvara se u krugu ponavljanja, nego stalno izvlači nove scenske elemente i oživljene likove poput krijesnice ili svjećica u ulogama oca i majke koji su se upoznali u mraku i pretvorili se u svjetlo, odnosno ljubav. Tim elementom iznenađenja čvrsto drži dječju pažnju ne puštajući je do kraja predstave koja

ne završava uobičajenim pljeskom, nego Šimić stvara most iz scenske u životnu stvarnost, poozbiljujući scenske rekvizite i nudeći ih gledateljima na uvid.

Gotovo nevjerojatne su dječje reakcije na kazališni čin koji promatraju stvarnim u svom svijetu mašte, baš kao i zraku svjetla koja u njihovim očima zaista živi, skriva se od njih i disketno im grije dlan pri upoznavanju. Ta nevina vjera u kazališni čin žustra je, gotovo ljuta u želji da pomognu Šimiću kako bi pronašao zraku svjetla u bijegu. Pritom niti ne pokušavaju razotkriti kazališnu čaroliju potragom za izvorom svjetla, koje je Duško Richtermoc odlično i vrlo usklađeno sa Šimićem pokretao, stvorivši ga živim i razigranim. Kazališnu čaroliju djeci je dodatno približila Dinka Jeričević ispunivši scenu kutijama sa snovima i lampama i time stvorivši ugodan i opušten *nered*.

Predstavom o svjetlu Ivica Šimić je našao put do malenih dječjih pogleda i srca, uspjevši u potpunosti zadržati njihovu pažnju, usput im ispričavši vrlo zgodnu priču o svjetlu, ljubavi, snovima, roditeljima i koječemu još, sve nenametljivo, toplo i bez žurbe, s velikim obzirom i osjećajem za publiku kojoj se obraća.

© Igor Tretinjak, KULISA.eu, 17. ožujka 2010.